

A KISZ-brigád kezdeményez...

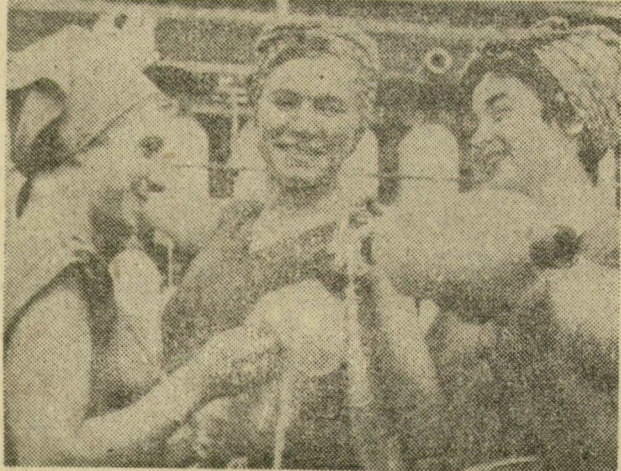
Fiatalok munkaversenye a pártkongresszus tiszteletére

Csaknem egyszerre határozták el mind a nyolcan: megmutatják a többieknek, az »A«- és »B«-műszak brigádjainak, az idősebbeknek és fiataloknak: mit tud, mire képes az új KISZ-brigád?

Húsz éven aluliak mind. Nevető szemű, vidám, csinos lányok, a textilművek szakmunkásai. A gyűrűsfonó »C«-műszakjában dolgoznak. A kislányok — Csányi Erzsébet, Schröfeller Anna, Kovács Magda, Hriczkó Anna, Király Ilona, Miklós Viktória, Szabó Irén és Szendrei Júlia — valamennyien KISZ-tagok, egy brigádba

tömörülve versenyre hívták az »A«- és »B«-műszak leosztásait a VIII. kongresszus tiszteletére. Mindnyájan olyan vidáman és lelkesen kezdték meg a munkaversenyt, mint a képen látható Schröfeller Anna, Szabó Irén és Hriczkó Anna. Biznak erejükben, szorgalmukban és szaktudásukban.

A verseny megkezdődött. Főbb pontjai: gyorsabb, pontosabb munka, leszedésnél a fonónók segítése, nagyobb tisztaság a munkahelyen — és verseny a szocialista brigád cím elnyeréséért.

Vasgyűjtésből országjáró körút

Az Újszegedi Kender-, Lenszövi Vállalat III-as alapszervezetének fiataljai, a műhely ipari tanuló az elmúlt hetekben összegyűjtötték a gyár telepén található ócskavasokat s átadták a MÉH-nek. A vasért kapott pénzen, valamint a vállalat hozzájárulásával a jövő hónap első napjaiban országjáró körútra indulnak a műhely ipari tanuló.

A tervek szerint a Salgótarjáni Acélárnyógyártás ezenkívül még néhány üzemet keresnek fel, útban hazafelé több napig Budapesten tartózkodnak, s programjukban ugyancsak üzemlátogatás szerepel. A fiatalok ezenkívül néhány színházi előadást is megtekintenek. Az országjáró körútra első sorban a társadalmi és az ifjúsági szervezeti munkában példamutató KISZ-esek vesznek részt.

Ifjúsági akadémia a kenderfonógyárban

A Szegedi Kenderfonógyár KISZ-bizottsága a fiatalok érdeklődési körét figyelembe véve az új oktatási évszervet a fiatalok örömmel vették a hírt, s máris igen sokan jelentkeztek. Az akadémian havonta egyszer, a hónap első hétfőjén tartanak előadásokat. A körülbelül 20 perces előadást filmvetítés követi. Az első előadást Zöldi Imre elvtárs, az üzem párttitkára tartja az emberiség története: osztályharcok története címmel.

Az ifjúsági akadémian kívüli A világ térképe előtt elnevezésű oktatási formát szervezik még meg az üzemben.

A MAGUK KÉNYELMÉRE

Évről évre fejlődik, szépül a Móra Ferenc Iparitanuló-Intézet mezőgazdasági gépszerelő részlege. Sok ezer óra társadalmi munka eredménye, hogy az intézet valóságos otthonuk és barátságos, kényelmes munkahelyük lett a fiataloknak. Képzünk néhány elsőéves ipari tanuló fölött szállít az intézet udvarára. Virágoskert lesz a gépszerelőműhely előtt...

A MUNKÁSÉLET KÜSZÖBÉN

Kétezer-háromszáz új ipari tanuló a szegedi üzemekben

Egyenesen az iskolából jöttek. Mesterségük címere... — nos, ez igen sokféle, mivel 2300 új ipari tanuló kezdte meg számos ipari szakma tanulását néhány nappal ezelőtt a szegedi üzemekben. A szakmák ugyan különbözőek, de a fiatalok célja egy: jó szakmunkásokká válni, megállni helyüket a munkáséletben. Az első napok tapasztalatai még frissek, sokaknál még jobban elmélyítették azt a tudatot, hogy jó szakmát választottak. Olyanok is akadnak azonban, akik most ismerkedés közben kezdik megszeretni az üzemet, a gépeket, a munkáséletet. Az első munkásnapok emlékeiről, tapasztalatairól szeretnénk most számot adni...

A próbaidő után

A Móra Ferenc Iparitanuló Intézetben éppen néhány perces szünet van. Az ipari tanuló most számolnak be egymásnak élményeikről. Az igazgatóhelyettes pedig velünk ismerteti az ipari tanuló szerződötetésének, tanulásiának alakulását.

— Évről évre egyre több fiatal jelentkezik szakmát tanulni. Az idén például kétszázal többen jelentkeztek, mint az elmúlt évben. Örvendetesen emelkedik az érdeklődők száma is. Jelenleg például 90 érdeklődött fiatal tanul szakmát a szegedi ipari üzemekben. Az iparitanuló-intézetben az oktatás szeptember 8-án indult, de a tanuló nagy része már augusztus 16-tól kéthetes próbaidőre volt a szegedi üzemekben, ktsz-ekben, szeptember 1-től pedig hivatalosan is elfoglaltak helyüket a tanműhelyekben és a munkapadok mellett. Az idén ismét több időt szánunk a gyakorlati oktatásnak. Négy napot dolgoznak, tanulnak az ipari tanuló az üzemekben, két napot pedig elméleti képzésre fordítunk. A szegedi üzemek, ktsz-ek vezetői is egyre nagyobb segítséget nyújtanak a megfelelő szakmunkásképzés biztosításához. Különösen örvendetes, hogy egyre több ktsz rendez be tanműhelyt az ipari tanuló részére. Közös érdekről van szó, s ezt

meg is értik többségükben az üzemek, ktsz-ek vezetői.

A szülők után

A Szegedi Kenderfonógyár ipari tanuló tanműhelye az egyik legjobban felszerelt, tágas munkahely a fiatalok számára. A Tolbuhin sugáruiti felújított műhelyben ebben az évben húsz elsőéves ipari tanuló közül hét esztendővel, tizenhárom lakatos szakmát tanul. Egyelőre Kovács Imre személyében egy ember oktatja az első-, második- és harmadéves csoportot, de egy hónapon belül már mindhárom csoportnak külön oktatója lesz. A fiatalok közül többben vannak olyanok, akiknek szülei is a kenderfonógyárban dolgoznak. Ilyen például Rekeci János elsőéves lakatos is. Van kitől örökölni a munka szeretetét. Így nem csoda, hogy a fiatal fiú már az első napokban nagy érdeklődést mutatott a lakatosszakma iránt, és szorgalmasan működött közre a saját munkapad és szerszámok elhelyezésében. A többi lakostanuló mellett, hogy igen megörült a tanműhely mellett létesített új fürdőnek, öltözőnek, segít még a befejező munkálatokban. Ők végzik például a csőhálózat szerelését. A Szegedi Kenderfonógyár iparitanuló-oktatója szeretettel foglalkozik a fiúkkal, bízik bennük, s ez meg is látszik a közös munkával elért eredményen, mert a múlt évben a keze alatt végzett fiúk nagy része négyes-ötös átlaggal végzett. Lenne egy kéresem azonban a kendergyárban dolgozó szülőkhöz: tördjenek többet a gyerekek fejlődésével, munkájával, s ne csak akkor keressék meg az oktatókat, amikor már baj van a gyerekkel. Sajnos volt már olyan tapasztalat, hogy az iparitanuló-oktatás három éve alatt akadt olyan szülő, aki egyszer sem érdeklődött gyereke elméne-tele iránt.

— Szeretem a szép munkákat, az olyan helyet, ahol az ember szabadjára engedheti képzeletét, és ne neveszenek ki: alkothat — beszél nagy elragadtatással szakmájáról Mészáros Tibor, a Felszabadulás Asztalos Ktsz ipari tanulója. — Még általános iskolás koromban több ízben jártam a ktsz műhelyében. Nagyon megtetszett az asztalosmunka, s különösen a mintázott, több fantáziát, ügyességet igénylő munkadarabok készítése. Nem voltam rossz tanuló az iskolában sem, négyes átlaggal végeztem, de én ezt a szakmát választottam, s rajtam kívül még 44-en döntöttek az asztalos szakma mellett.

— Mindig szerettem a gépeket, különösen az olyanokat, amelyek »okos gépek« voltak, így például nagyon érdeklődtem az írógépek, a komplikáltabb számológépek, fordítógépek iránt. A finommechanikai vállalatnál minderre nemcsak a tanulóidő alatt, hanem később is lehetőségem nyílt. Az első napom felejthetetlen volt: az üzemben olyan kedvesek, barátságosak voltak hozzám, úgy éreztem, mintha csupa ismerős, jó barát közé csöppentem volna.

Dennert Anti szintén a finommechanikai vállalatban került ipari tanuló, a géplakatosszakmába. Az első napok izgalmai után most már megnyugodott, ismerkedett a szakmával, s az ismerkedés közben jobban bizonyossá vált előtte: jól választott. Nagy gonddal még az első nap kioktatták a munkavédelmi tudnivalókra. Tágas, szép, tiszta műhelybe, Stumpf Péter bácsi »keze alá« került. — Egyelőre még csak vaslemezeket vághatok, de látom a mesterem keze alól kikerülő »izgalmasabb« munkadarabokat, és azt hiszem, nem lesz unalmas a szakmám. Stumpf bácsi arra is biztatott, hogy ha igazán jó szakember akarok lenni, akkor az iparitanuló-iskola elvégzése után beiratkozom a technikumba is. Ezen még gondolkodom, van is rá még három évem.

— Gyerekkorom óta a legkedvesebb szórakozásom a motorszerelem. Édesapámmal együtt szabad időnk nagy részét a »családi motor« szerelésével töltjük. Nem is volt nehéz a pályaválasztás, hiszen ehhez a szakmához volt kedvem, s állítólag egy kis tehetségem is. Így lettem általános lakostanuló — mondja Erős József, a Szegedi Vas- és Fémipari Ktsz tanulója. Hasonlóan beszélnek szakmájukról, az üzemről, a munkáséletéről csaknem valamennyien.

S még egy igen jó dolgot! A megkérdezettek nagy része azt sem tudja, hogy vajon milyen fizetési kilátások várnak rá, tehát nem a pénzhez szabták a szakmaválasztást, hanem a szívük, hűségük, tudásukhoz, képességükhez.

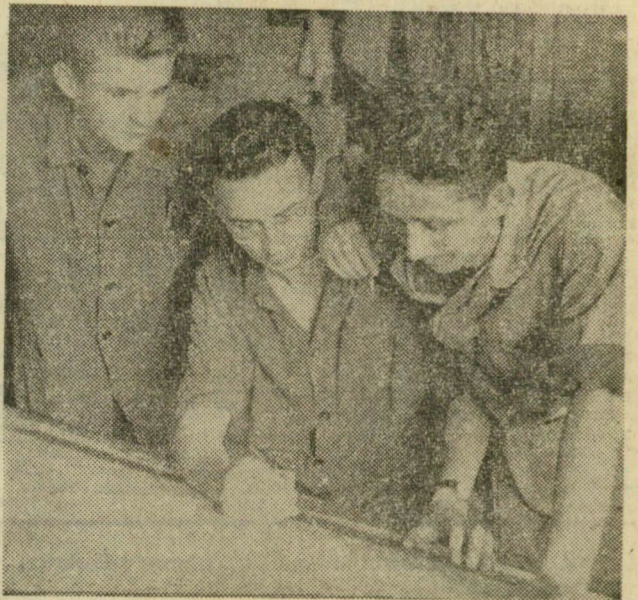
— Gyerekkorom óta a legkedvesebb szórakozásom a motorszerelem. Édesapámmal együtt szabad időnk nagy részét a »családi motor« szerelésével töltjük. Nem is volt nehéz a pályaválasztás, hiszen ehhez a szakmához volt kedvem, s állítólag egy kis tehetségem is. Így lettem általános lakostanuló — mondja Erős József, a Szegedi Vas- és Fémipari Ktsz tanulója. Hasonlóan beszélnek szakmájukról, az üzemről, a munkáséletéről csaknem valamennyien.

S még egy igen jó dolgot! A megkérdezettek nagy része azt sem tudja, hogy vajon milyen fizetési kilátások várnak rá, tehát nem a pénzhez szabták a szakmaválasztást, hanem a szívük, hűségük, tudásukhoz, képességükhez.

Néhány héttel ezelőtt adta át Gyöngyösi József konzervgyári fiatal mérnöknek a KISZ Csongrád megyei bizottsága a kiváló ifjú mérnök kitüntető jelvényt. Csongrád megyében ő nyerte el első ízben ezt a megtisztelő kitüntetést. Példáját követve azóta az üzemben Róvó László műszaki fejlesztési előadó és Márton János TMK-vezető is jelentkezett, hogy versenyezni kíván a kitüntető jelvényt.

Képzünk: a három fiatal műszaki megbeszéli a vállalás teljesítésének problémáit.

TERJED A KIVÁLÓ IFJÚ MÉRNÖK MOZGALOM

(Somogyiné felv.)

Alighogy csuromvizesen és fáradtan, lihegve a sok erőlködéstől, mert mindig széllel szemben hajtott, hazaért, megérkezett a busz is, amelyik naponta hazahozta a faluba a többi munkással együtt a fiát is a gyárból. Az öregasszony ekkor egy széken ült a szobában, összegucrodva, figyelte a busz erősödő zúgását, s aztán kinézett az ablakon, s látta a fiát, ahogyan elválva a többiekől, komoran, lehajtott fejjel közeledett a házhoz. Ott volt a szobában a menyé is, de az bezzeg nem nézett ki az ablakon, hogy meglássa az urát, ennielót készített az asztalra, mert a házban az volt a rend már nagyon régtől fogva, hogy amikor az ember hazahozta a munkából, az asztalon már ott várta az étel. Igaz, az öregasszony urala nem gyárban dolgozott, hanem kinn a határban, a földéken, az egész faluban senkinek sem voltak olyan jó, zsíros földjeik, mint nekik. Dehát hol vannak már azok a földék? Még az öreg Bodrogi János vitte be a térszabot, hiába sírt, veszekedett vele hetekig az öregasszony.

Bejött hát a fiú a szobába, nagy darab langaléta fiatalember volt, köszönés nélkül leült az asztalhoz és enni kezdett. Az öregasszony továbbra is összehúzózkodva ült a széken, hallgatott, a menyé is hallgatott, s amikor a fiú befejezte az evést, a fiatalasszony kivette a tányérokat a konyhába. Sokáig matattott kinn, ők ketten nem tudták, mit csinálhat annyira ideig. A fiú el is unta a várakozást és kiköltött.

— Mi az istent piszmozg? Gyere be!

— Mit akarsz? — kérdezte a fiatalasszony és megállt az ajtóban.

Az öregasszony nézte a menyét. A fiatalasszony szöke volt, karcsú és türekeny. Nagy kék szemével ártatlanul nézett bele a világba. Lám milyen szelídek látszik, gondolta az öregasszony, nem néz ki belőle az ember, hogy mennyire veszedelmes, mennyire nem hajlik a szóra.

— Mit akarok? — mordult fel

a fiú. — Te mit akarsz? Mit akarsz azzal az istenverte technikummal? Megmondtam már, hogy nem tanulhatsz. De te azért tudtom nélkül jelentkezted a technikumba. Itt az írás róla. Mond, nem jó nekem itt nálunk? Mi az istent akarsz?

— Tanulni akarok, János. — Elkéstem már azzal. Miért nem tanultál lány korodban? Akkor bezzeg nem íztél. Abbahagytad. Jobban tetszett a legények, a tánc, meg a mozi. Igaz?

— Ne beszélj így. Nagyon jól tudod, hogy nem a tanulással volt a baj, hanem a pénzzel. Az apám nem bírta.

— Mindegy az most már, hogy miért nem tanultál. Abbahagytad, kész, vége. Mi az istennek akarod most folytatni? Agronómus akarsz lenni egy térszabon, mi? Míg én ott trógerolok a gyárban, addig te majd iskolába jársz. Én keresem a pénzt a te tanulásodra. Ki az isten hallott ilyet? Rajtam röhögne a falu.

— Tanulni akarok, János. — Nem érted, hogy már nem lehet? A te helyzetemben nem lehet. Te már nem tanulhatsz.

— Muszáj, János. Én így nem bírok élni.

— Nem bírsz? — szólt közbe az öregasszony. — Én bírtam így élni, meg a többiek bírtak? Csak éppen te nem bírsz?

— Az istenit, ne avatkozzon bele — mordult az anyjára a fiú. — Mi köze magának ehhez?

Az öregasszony ijedten elhallgatott, de azért tovább figyelt a beszélgetésre, s apró, fekete szemét gyorsan forgatta.

A fiú enyhültebb hangon szólt a feleségéhez.

— Nézd, Juliska, én most már nem bánom, hogy a hátam mögött jelentkezted a technikumba. De hagyd abba ezt az egészet. Ne tanulj tovább.

— Nem lehet, János, nem lehet az, hogy ne tanuljak.

A fiú erre már fölcsattant.

— De az istenit, akkor aztán nem maradhatok tovább ebben a házban!

Indulj innen! Szedd össze a motyóid és menj is azonnal!

A fiatalasszony nagyra nyitotta kék szemét és megkapaszkodott az ajtófélfában.

— Elküldesz, Jánoska? Csakugyan el kell mennem? Ez nem lehet.

— Világosan megmondtam. Azt hiszem, megérthetted. Szedd a motyóid és indulj. Jobb, ha most mész, mintha később.

— De csak azt viheti el, amit idehozott — szólt közbe megint az öregasszony.

— Hallgasson már, az istenit — mordult az anyjára ismét a fiú. — Mit károg folyton?

A fiatalasszony nem mozdult, sápadtan állt, belekapaszkodva az ajtófélfába.

— Na, mi az? Nem értetted? Készülj, indulj, eredj ahogy mondtam.

A fiatalasszony meg se moccant. Még jobban szorította az ajtófélfát: a kezéből teljesen kifutott a vér. A fiú erre odament a szekrényhez, s csomókban kihajigálta belőle az asszony holmiját. Aztán, mivel a fiatalasszony továbbra sem mozdult, leszedte a szekrény tetejéről a bőröndöt, s belegyömöszölte a ruhákat.

— Na, itt a cuccod. Indulhatsz.

— Legalább kísérsz el, segíts — mondta a fiatalasszony, amikor később megemelte a bőröndöt.

— Na jó, azt még lehet — mondta a fiú.

Együtt mentek ki a házból. Aztán, amikor a kapuhoz értek, valami különös történt. A fiú meglökte a fiatalasszonyt, kilökte a kapun, s gyorsan visszautasította az udvarra, és hirtelen bezárta a kaput.

— Na eredj — mondta.

A fiatalasszony a lökéstől elesett az utcán, csúszott egy kicsit a sárban, s tulajdonképpen csak akkor értette meg, mi történt, amikor lassan feltápáskodott. Kezével öntudatlanul a ruháját kezdte tisztogatni, de aztán abbahagyta, mert nagyon gyöngyönek érezte magát. Lerogyott a bőrönd mellé, a sárba, és hangosan sírni kezdett.